

Stilling efter Retsreformforslaget vilde blive betydelig byrdefuldere end efter den gældende Ret, og henstillede, at der — altsaa i Forbindelse med Retsreformen — burde træffes saadanne Bestemmelser, hvorved Inddrivelse af Gæld blev billigere. Dette var altsaa et Krav, som jeg den Gang stillede, navnlig i Skyldnerens Interesse. Da jeg saa kom ind paa Rigsdagen, havde jeg det følgende Aar den Ære her i Tinget nærmere at fremstille mine Tanker i saa Henseende, og de fandt en Del Tilslutning, idet vi vare 14 Medlemmer af dette Ting, der til 2den Behandling af Retsreformforslaget stillede Forslag i den Retning, i hvilken min Fremstilling var gaaet. Blandt disse Forslag var dog ikke optaget det Punkt, som her er draget frem i Lovforslagets §§ 1—5, idet jeg paa dette Tidspunkt ansaa det for et for stort Forslag at kaste ind i Debatten. Paa Underdommermødet i afvigte Efteraar kom Sagen paa ny under Forhandling, indledet af Herredsfoged Thiele, og der skete paa ny en Henvendelse fra Underdommerne til Rigsdagen, idet Underdommerne bemyndigede Bestyrelsen til ved Henvendelse til Regering og Rigsdag at virke for, at det fastsættes ved Lov, at anerkendte Gældsfordringer af ringe Omfang kunne inddrives ved Udpantning, og at Omkostningerne ved Fordringernes Inddrivelse fastsættes af Dommere og Foged, uden at forudgaaet Vedtagelse har retslig Gyldighed. Dette Skridt fra Underdommernes Side gav Anledning til en Adressebevægelse, idet denne Tanke om billigere Inddrivelse af Gældsfordringer fandt Tilslutning i mange Foreninger, Handelsforeninger og Haandværkerforeninger, og det er vel nærmest det, som har givet Anledning til, at Sagen er tagen op i Landstinget ved privat Lovforslag. Jeg kan jo kun med Glæde hilse dette, at disse Tanker nu føres frem af Landstinget i Lovforslagsform, og jeg kan kun ønske, at der maa komme noget og noget godt ud af Lovforslaget.

Det maa dog erkendes, at den højtærede Justitsminister kan have Ret, naar han mener, at man ikke uden videre bør vedtage Lovforslaget i den Form, hvori det her foreligger. Den Gang jeg rejste Spørgsmaalet om en lettere og billigere Inddrivelse af Gæld, rejste jeg det jo navnlig i Skyldnerens Interesse. Senere blev Sagen altsaa tagen op mere i Fordringshaverens Interesse, og det maa vel nok siges at være rigtigt, at i den Form, under hvilken Sagen her er ført frem, er den først og fremmest til Fordel for Fordrings-

haverne. Imidlertid er det jo saa, at billigere Inddrivelse af Gældsfordringer er i Virkeligheden af Interesse for begge Parter, og jeg tvivler derfor heller ikke om, at man vil kunne forme Forslaget saaledes, at det bliver i begge Parters Interesse, baade Skyldnerens og Fordringshaverens. Jeg vil gøre opmærksom paa et Punkt, hvor jeg mener, at Lovforslaget i saa Fald bør ændres. Naar det i Lovforslagets § 5 hedder, at Rekvirenten skal give Møde ved Udpantningsforretningen, betyder det praktisk, at Kreditors Sagfører skal være til Stede ved Udpantningsforretningen, og det medfører en betydelig Udgift for Skyldneren i de Tilfælde, hvor Skyldneren overhovedet har noget at betale med og kommer til at betale, og en betydelig Udgift for Fordringshaveren, hvor dette ikke er Tilfældet. Jeg tror, at der her bør ske en Ændring i Lovforslaget, saaledes at det ved Udpantning ikke skal være nødvendigt, at Rekvirenten møder, lige saa lidt som det er nødvendigt nu ved Udpantning for Skatter. Den højtærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, at Lovforslaget i sin Hovedbestemmelse gaar videre end Underdommerens Ønsker, idet disse kun talte om anerkendt Gæld, medens her er Tale om Gældsfordringer i Almindelighed. Det er jo rigtigt, men for øvrigt var det ogsaa saaledes, at Underdommeren henviste til, at man mulig kunde tilvejebringe en Form, hvorunder Anerkendelse af almindelige Gældsfordringer kunde finde Sted, og det var det, der var sket i det af mig oprindeligt fremsatte Udkast, idet Fremgangsmaaden der var den, at naar en Mand havde Penge til gode — der tænkes kun paa mindre Gældsfordringer —, kunde Regningen med en Paategning fra Herredseller Byfogedkontoret sendes til Stævningmændene, og saa skulde disse foreholde Skyldneren, om han skyldte dette Beløb, og naar han erkendte at skyldte Beløbet, kunde der derefter ske Udpantning. Der var ogsaa en anden Begrænsning, der ikke findes i dette Lovforslag, og det var, at vi kun tænkte os denne Fremgangsmaade anvendt med Hensyn til Gæld, der ikke er over 2 Aar gammel. Naar man sætter en saadan eller lignende Begrænsning, f. Eks. 3 Aar, og naar der saaledes kun er Tale om Gæld, der ikke er alt for gammel, kan man nok forlange af Skyldneren, at han skal være klar over, om han skylder Pengene eller ikke. Jeg erkender naturligvis, at hvor der foreligger Gældsbrev, vil Sagen ikke kunne frembyde nogen Vanskelighed.